

i a tots els seus màrtirs. Jesús, realment, es va escapar del llaç dels perseguidors: el llaç va fallar i Jesús en fou alliberat. Però també és cert que, en morir els Innocents, les seves ànimes, escapant al llaç dels perseguidors, se'n volaren al cel. Matant-los, el llaç del perseguidor es va trencar, i ara són lliures.

El doble sentit que té aquest salm aplicat a la missa dels Innocents ens ensenya a acatar la voluntat de Déu, tant si ens aparta del perill, com si permet qualsevol classe de mal, encara que aquest mal sigui la mort violenta dels seus sants. El que és ben cert és que el nom del Senyor és sempre el nostre socors, tant en deslliurar-nos de qualsevol mal, com en voler que l'acceptem.

El que ha fet el cel i la terra no és pas l'autor del mal. La malaltia i la mort, les persecucions i les guerres són una conseqüència de la corrupció del pecat. I ara ens cal portar la nostra creu, com Jesús va portar la seva; acceptar el calze dels sofriments, com Jesús va acceptar el de la Passió.

No ens és permès murmurar davant la matança dels Innocents. L'assassí no és pas Déu; és Herodes. Déu recull les flors que l'home sega i trepitja;

les cull i les besa.

Concebuts en pecat com tots els fills d'Adam i Eva, aquets nens són pel seu martiri, elevats a la categoria de la veritable innocència. Són doblement innocents perquè han estat lliurats del pecat original i no cometran pecat. Compareu l'estil d'Herodes, que és l'estil del Diabole, amb l'estil de Deu. Herodes, que és la maldat, mata; Déu, que és santedat, vivifica i santifica.

Es pecat murmurar en les tribulacions édhuc quan se'ns mor un fill. Murmurar és suposar que Déu és un pervers que es complau en el mal. El nostre Deu, el que ha fet el cel i la terra, no és un moloc. Alguns pobles semites, entre els fenicis de Fenicia i Cartago, immolaven infants a Moloc. Això era un insult a Déu i per aquest motiu aquestes nacions foren aniquilades i condemnades a la desaparició. Era un insult a la santedat de Deu suposar que amb el sacrifici d'uns infants la perversitat de Déu quedaria saciada.

D'un nen o una nena morts en la innocència d'un bapisme de sang Déu en fa uns Sants Innocents. Dels nens de Bwtlem assassinats com a penyores de la reialesa de Jesucrist, Déu en fa uns Sants Innocents mária-

màrtirs. Llur glòria al cel és immensa.

Ploreu ,peró no murmureu encara que s'us morí un fill. Un pare que no havia tingut cap fill em deia que donaria tota la seva fortuna per tenir al cel un fill que hagués viscut uns minuts,el temps just d'esser batejat en el llit de naixement.Haver afegit un àngel al cel és certament un gran honor,molt més es clar ,que el de afegir-hi una estrella,que fet i fet és un troç de roc. Només tenint consciència d'aquest honor la resignació ve sola la resignació es converteix llavors en una forma d'oblació,en un oferiment del seu fill. I el bàlsam del conçol és penyora d'altres benediccions.

Déu debia inculcar al cor dels pares i mares dels Sants Innocents la noció claríssima que llurs fills havien mort en testimoni i defensa de la reialesa de Jesús,el seu compretici,el que els Magues d' Orient havien adorat com a Rei,el que Herodes perseguia ~~em~~ per esser el Messias. Rei. Aquest enorgulliment empapat en llàgrimes era una esquisida forma d'oblació,una oblació sacerdotal. Segur que llur ingenuïtat esperava el premi d'aquest holocauste,i segur que Déu els el concediria molt superior al que imaginaven. En aquest primer Nadal,els pastors havien ofert aigua pa i vi,llet yugurt i formatges,mel avellanes i ametlles;els Magues or encens i mirra;les mares de Betlem havien ofert sang i llàgrimes, Déu

els concediria - i aquest seria el primer d'altres premis- que aquesta donació forçosa es convertís en oblació resignada, generosíssima. El nom del Senyor vindria en socors d'elles.